

Πλὴν ἄλλ' ὕπαγε· καὶ ὅ,τι εὗρω δίκαιον θά γίνη·
Ἐλθέ Ἀθηνᾶ.

Ἀθην. Ἰδοὺ με. Ἄν ὠραίαν μὲ δικάσῃς,

ᾧ ἀνδρειωμένε Πάρι, τὴν Τρωάδα θά δοῦσῃς.

Πάντα θά νικήσῃ στάς μάχας· καὶ πολέμιστῃν μεγάλων,

Καὶ θριαμβευτὴν σέ κάμνω, ὡς οὐδένα σχεδὸν ἄλλον.

Πάρ. Ἀπὸ μάχας καὶ πολέμους, ὦ Παλλὰς, δὲν ἔχω χρεῖαν.

Δὲν θεωρεῖς ποῖα εἰρήνη βασιλεύει στήν Φρυγίαν;

Ἦσυχος εἶν' ὁ λαός μας.

Δὲν βλέπω ἀπ' ἄλλο μέρος πῶς νὰ ᾔναι ὁ ἐχθρός μας·

Θάρρει πλὴν, δὲν ἀδικεῖσαι, ἂν καὶ δὲν λαμβάνω δῶρα·

Σ' ἰδὰ ἀρετὰ, ἐνδύσου.

Μὲ τὴν περικεφαλαιάν πάλιν, ὡς καὶ πρότερον, στολίσου.

Ὑπαγε· Ἡ Ἀφροδίτῃ ἄς ἐλθῇ, πλεόν εἶν' ὦρα.

Ἀφροδ. Νά με, φίλτατε, σιμά σου. Ἀκριβῶς ἐξετάσέ μου,

Πάρι, ὅλα μου τὰ κάλλη. Καί, ἂν θέλῃς, ἀκουσέ μου·

Καὶ προτοῦ γνωρίζουσα σε εὐμορφον, ὡς οὐδεὶς ἄλλος,

Ὅσοις τρέφει ἡ Φρυγία, σ' ἐμακάριζα στὸ κάλλος.

Πλὴν σὲ μέμφομαι διότι δὲν ἀφήκας τοὺς σκοπέλους—

Καὶ τὰ βώδια καὶ τὰς πέτρας, καὶ νὰ ζῇς στήν πολιτείαν,

Ἀλλὰ φθείρεις τόσον κάλλος εἰς αὐτὴν τὴν ἐρμείαν.

Τί καλὸν σ' αὐτὰ τὰ ὄρη θ' ἀπολαύσης ἐπὶ τέλους;

Τί θέλουν κερδοῖς οἱ βόες τὸ κατόπιν τῶν νὰ τρέχῃς,

Ἀπ' αὐτὴν τὴν καλλονὴν σου; Ἦδη ἔπρεπε νὰ ἔχῃς

Σύζυγον, ὅχι χωρίτιν, καθὼς τὰς γενεᾷ ἡ Ἰδα,

Ἀλλὰ μίαν Ἑλληνίδα,

Ἐκ Κορίνθου ἢ Ἀργεῖαν,

Ἢ ἀπὸ τὴν Λακωνίαν,

Καθὼς εἶναι ἡ Ἑλένη,

Νεανὶς ὠραιότατη,

Μὲ ἐμὲ ὁμοιοτάτη,

Ν' ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀγαπάται ἀπ' τὴν φύσιν γεννημένη·

Βέβαια, ἅμα σὲ ἰδῇ, εὐθὺς ὅλα θά ἀφήσῃ,

Καὶ εἰς σὲ δοθεῖσα ὅλη, θέλει σὲ ἀκολουθήσῃ·

Θάκοιμ' εἰς τὴν διηγοῦνται δι' αὐτὴν τὴν Ἑλληνίδα·

Πάρ. Παντελῶς, ὦ Ἀφροδίτῃ· κ' ἐπεθύμουν νὰ μοὺ δώσῃς

Μίαν ἀκριβῆ ἰδέαν· θὲν νὰ μὲ υποχρεώσῃ.

Ἀφροδ. Τὴν ἐγέννησεν ἐκείνη ἡ ὠραιότατῃ Ἀθήα·

Ἢ μὲ τὴν ὀραίαν, Πάρι, ὁ Κρονίδης συνενώθη.

Εἰς λευκὸν, ὠραῖον κύκλον ὅταν ἐμεταμορφώθη.

Πάρις. Πῶς εἶναι τὸ πρόσωπόν της;

Ἀφροδ. Λευκὴ μὲν, ὡς γεννηθεῖσα

Ἀπὸ κύκλον· ἀπαλῇ δε, ὡς σ' αὐτὸν μέσα τραφεῖσα

Ἀλλ' ἀκόμῃ εἶν' ἐκείνη

Δυνατὴ καὶ ῥωμαλαία.

Περὶσπούδαςτος δὲ τόσον, ὥστε πόλεμος ἐγίνη

Δι' αὐτὴν, ὅταν ἀρπάχθῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν Θησέα

Ὅταν ᾔτο ἐπὶ κόρη. Ἀφού δὲ ἠλικιώθη,

Τὴν ζητοῦσαν διὰ νύμφην ὅλ' οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων·

Ὁ Μενέλαος δὲ ὅλῳν ἐπροκρίθη, καὶ ἐδόθη

Διὰ σύζυγος σ' ἐκείνον.

Ἄν δὲ θέλῃς, θέλω κάμει σύζυγος αὐτῆς νὰ γένῃς.

Πάρ. Πῶς εἶν' ὁ τρόπος, ὦ θεά μου, γυναικὸς ὑπανδρευμένης;

Ἀφροδ. Εἶσαι ἀγροίκος καὶ νέος· ἐγὼ τρόπους θά σοὺ εὗρω.

Πάρις.

Ἀλλὰ πῶς, κ' ἐμὲ εἰπέ τους· κ' ἐγὼ θέλω νὰ τοὺς ἐεύρω

Ἀφρ. Σὺ μὲν νὰ ἀναχωρήσῃς, Πάρι, ἀπὸ τὴν Τρωάδα,

Νὰ δῇς τάχα τὴν Ἑλλάδα

Ὅσαν φθάσῃς εἰς τὴν Σπάρτην, ὅα σὲ ἰδῇ ἡ Ἑλένη·

Τὰ λοιπὰ ἐγὼ τὰ κάμνω· πῶς ἔχει νὰ σ' ἀγαπήσῃ,

Καὶ νὰ σοὺ ἀκολουθήσῃ.

Πάρ. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω πῶς γυνὴ ὑπανδρευμένη

Μ' ἓνα βάρβαρον νὰ φύγῃ, καὶ τὸν ἄνδρα της ν' ἀφήσῃ.

Ἀφροδ. Ἐγε θάρρος περὶ τούτου. Ἐχω δὴ υἱὸς ὠραίους,

Πόθον κ' Ἐρωτα τοὺς λέγουσιν· τοὺτους μου τοὺς καλοὺς νέους

Θέλω σοὺ τοὺς παραδώσει

Ὅδηγοὶ νὰ σοὺ γενώσι.

Ὅ μὲν Ἐρως θέλει ὅλος τὴν Ἑλένην κυριεύσειν,

Καὶ τοσοῦτον τὴν μαγύσειν,

Ὅστε νὰ τὴν ἀναγκασθῇ νὰ ἐρωτευθῇ μαζί σου·

Σὲ δ' ὁ Πόθος περιγύσει, καὶ ὅα κάμῃ ἡ μορφὴ σου

Νὰ γενῇ ἀπ' ὅ,τι εἶναι πλέον ἐρασμιωτέρα

Κιζῆσιγαπητοτέρα·

Θὰ ἐλθῶ κ' ἐγὼ ἀτῆ μου,

Καὶ τὰς χάριτας ἀκόμῃ θέλω τὰς παρακαλέσει·

Διὰ νὰ ἐλθοῦν μαζί μου,

Καὶ τοιοιτοτρόπως ὅλοι θέλωμιν τὴν καταπεῖσει.

Πάρ. Ἀθλὸν μὲν, ὦ θεά μου, πῶς αὐτὰ θέλουσι γένειν·

Πλὴν ἐγὼ ἀγαπῶ ἤδη τὴν ὠραίαν μου Ἑλένην,

Καὶ μὲ φαίνεται, τὴν βλέπω, κηῖτι πάγω στήν Ἑλλάδα,

Καὶ πῶς εἶμαι εἰς τὴν Σπάρτην, τὴν εὐλογημένην χώραν,

Καὶ τὴν φέρω στήν Τρωάδα,

Καὶ μὴ κάμνων ταῦτα ὅλα, θλίβομαι σ' αὐτὴν τὴν ὥραν·

Ἀφρ. ὦ Πάρι, μὴ τὴν ἐρασθῇς, προτοῦ μὲ ἀνταμείψῃς,

Καὶ μὲ τῆς νίκης σήμερον τὰς δάφνας μὲ καλύψῃς

Ἐμὲ, τὴν προξενήτριαν·

Πρέπει κ' ἐμὲ νικήτριαν,

Καὶ ὡς παρὰ νυμφόν σας,

Συμμέτοχον νὰ μ' ἔχετε τῶν γάμων, κ' ἑορτῶν σας,

Καὶ μὲ ἐσὲ νὰ εὐφρανθῶ στὰ ἐπινίκια σου.

Μ' αὐτὸ τὸ μῆλον, κ' ἔρωτας, καὶ κάλλος εἶν' δικὰ σου

Καὶ τὴν Ἑλένην νύμφην σου βέβαια θ' ἀποκτήσῃς.

Πάρ. Μετὰ τὴν κρίσιν τρέμω πλὴν νὰ μὴ μὲ ἀπατήσῃς.

Ἀφρ. Νὰ σοὺ ὁμῶς ἀπαίταις;

Πάρ. Ὅχι! πλὴν θέλω πάλιν νὰ μοὺ υποσχθῇς.

Ἀφρ. Καὶ πάλιν σοὺ ὑπόσχομαι γυναῖκα τὴν ὠραίαν

Ἑλένην νὰ σοὺ δώσω,

Καὶ νὰ ὑπάγω μετὰ σοῦ, Ἀλέξανδρε, στήν νέαν·

Κ' εἰς ὅλα νὰ συμπράξω, καὶ νὰ τὸ κατορθώσω.

Κ' εἰς τὴν Τρωάδα μὲ ἐσθς νὰ ἐπιστρέψω Πάρι·

Πάρ. Τὰς χάριτας, τὸν Ἐρωτα, τὸν Πόθον θέλεις πάρει

Ἀφρ. Θάρρει αἱ ὑποσχέσεις μου δὲν εἶναι μὲ ἀπάτην,

Καὶ τὸν Ὑμέναιον αὐτὸν, τοῦ γάμου τὸν Προστάτην,

Θὰ φέρω, τὸν πιστότατον τῶν νεονύμφων φίλον·

Πάρ. Τοὺς θεοὺς δέχομαι θεά. Λάβε λοιπὸν τὸ μῆλον.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΝΑΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΡΩΣ ΣΙΚΟΝ. (1)

Ἡ Ἄννα ἦτον ἡ μήτηρ τῆς μνηστῆς τοῦ Σερ-

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 87.

γίου γυνή μεγάλης ἐνεργητικότητος καὶ ἥτις ἐξήσκει τὸν ἱατρὸν καὶ τὴν μαίαν. Εἶχε γνώσεις τινὰς ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς, καὶ μετῆρχετο μετὰ νοημοσύνης τὸ ἐπάγγελμά της. Ἦτο πρὸς τοῦτοις γυνὴ σοβαρὰ, διακριτικὴ καὶ ἐχέμυθος, ἅπερ καθίστον ἀνεξήγητον τὴν ταραχὴν καὶ τὴν παραφορὰν τῆς τὴν στιγμήν αὐτήν.

— Μήπως ἔκαμες κανὲν κακούργημα; ἠρώτησεν ὁ Μουζίκος.

— Ἄκουσε! εἶπεν ἀνεγείρομένη καὶ πλησιάζουσα αὐτὸν μετ' ἐπισημότητος, ἥτις ἔφερε τὸν τρόπον του εἰς τὸν κολοφῶνα. Εἶχα ἀναχωρήσει σήμερον τὸ πρωὶ μετὰ τὸ ἔλκηθρον διὰ τὸ Ἰονάρ, τὸ χωρὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι δύο λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἡ μεγάλη μου κόρη, ἡ ὁποία μένει ἐκεῖ, με εἶχε παρακαλέσει νὰ πάρω μαζί μου ἕως εἰς τὸ καλοκαίρι τὰ τρία παιδιὰ της. Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέψω ἑνωρί, ἀλλ' ἔμεινα, διότι ἤθελαν νὰ μοῦ κάμουν μίαν ἐξομολόγησιν, — καὶ ἡ ὁποία σὲ ἀποβλέπει, — προσέθεσε μετὰ πικρίας — καὶ ἤρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ ὅταν ἔφυγα μετὰ τὰ τρία παιδάκια μου. . . . Ἐδῶ ἐστάθη, ὡς ἐὰν ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἐξέλιπε· τὰ ὠχρὰ καὶ φοικιῶντα χεῖλη τῆς ἐταράχθησαν χωρὶς νὰ ἐκπέμψωσιν οὐδένα ἤχον. Μετὰ σφοδρὰν προσπάθειαν ἐξηκολούθησε.

— Μόλις ἤμθα στὸν μισὸ τὸν δρόμον καὶ τὸ σκοτάδι μᾶς ἐπλάκωσεν. Ἐκτυποῦσα τὸ ἄλογο, διότι ἔβλεπε τὸ δάσος καὶ ἐνόμιζα πῶς ἀκούω τὰς φωνὰς τῶν λύκων. . . . Ἦσαν αὐτοὶ πραγματικῶς! Μετ' ὀλίγον, εἶδα ἕνα νὰ πηδᾷ ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι, ἔπειτα δύο, ἔπειτα τρεῖς. . . . κατόπιν δολόκληρο κοπάδι. . . . Καὶ ὅμως ἦσαν μακρὰν, καὶ τ' ἄλογο ἐσχίζε τὸν ἀέρα· εἶχε ἐννοήσει τὸν ἐχθρόν. Ἐπεράσαμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μία λεύγα. Ἐσφίγγα εἰς τὴν ἀγκαλιά μου τὰ παιδιὰ τοῦ ἔκλαιον. . . . Ἐξαφνα βλέπω ὅτι τὰ πεινασμένα ζῶα μᾶς ἔφθασαν ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὁρᾷ εἰς τὸ στήθος τοῦ ἀλόγου, τὰ ἄλλα οὐρλαζαν τριγύρω στὸ ἔλκηθρον. Ἦμουν χαμένη! . . . Τοὺς ἐχρειάζετο τροφή. . . .

— Τί ἔκαμες! ἀνέκραξε μετὰ φρίκης ὁ Σέργιος.

— Τρεῖς φορὰς ὀλίγον ἔλειψαν νὰ με φάγουν, ἀπεκρίθη ἡ Ἄννα, καὶ ἐν τούτοις ἰδοὺ με γερὴ καὶ ζωντανή! . . .

Ἐξέβαλε γέλωτα διαπεραστικὸν, τρομερὸν, κατὰχθόνιον εἰς ὃν ἀπῆντησεν ἡ κραιγὴ τοῦ καχυμμένου ἐπὶ τοῦ κλισίου νάνου. — ὦστε, εἶπεν ἔντρομος ὁ νεανίας, ἐπρότιμήσεις, παρὰ νὰ δώσης

τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τροφήν, νὰ ρίψῃς τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς τὰ τέρατα αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῆς κόρης σου!

— Ναί, ἔκαμα τοῦτο! ἐπανέλαβεν ἡ γραία σείουσα τὴν ὑπόλευκον κόμην ἥτις ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ τὸ ἄλογό μου πληγωμένον μ' ἔφερον ἕως εἰς τὴν πόρτα τοῦ χωριοῦ καὶ ἐκεῖ ἔπεσε. Μόνη ἐγὼ ζῶ, ἠθέλησα νὰ ζήσω!

— Ἄ! σοῦ ἀρέσει λοιπὸν πολὺ ἡ ἀθλία αὐτὴ ζωὴ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Σέργιος ἀποστρεφόμενος ἀπ' αὐτῆς μετὰ φρίκης. Τί θέλεις νὰ κάμῃς ἀκόμη ἐδῶ κάτω; . . .

Ἐξέτεινε τὸν φοικιῶντα αὐτῆς βραχίονα πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου, καὶ προσηλούσα τὸ ἀποφασιστικὸν αὐτῆς βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεανίου.

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ, εἶπε, καὶ σὺ θὰ με βοηθήσῃς! . . .

II.

Ὁ δειπνὸς τῶν Μπογιάρων.

Ὁ Ἰουροδιβός, τὸν ὁποῖον ὁ Σέργιος δὲν ἐσκέπτετο πλέον, καὶ ὅστις ἐκρύπτετο ἐπὶ τοῦ κλισίου, συνεστριμμένος σφαιροειδῶς ἐν εἰδει ἀκανθοχοίρου, ἀνετινάχθη αἰφνης ὡς θραυόμενον ἐλατήριο, καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος ἐπήδησεν ἐνώπιον τῆς γραίας γυναικός.

— Οὐρῶ! ἀνέκραξεν, ἀνεζήτησεν ἕνα ἀνθρώπον, τὸν εὔρον καὶ σὺ εἶσαι αὐτός! . . .

— Ὁ Νάνος τῆς ἐπαύλεως! . . .

— Ἐγὼ αὐτός, ματούσκα (χυρὰ μάνα)!

— Δυστυχησμένε, τί ζητεῖς ἐδῶ; Δὲν ἤξεύρεις ὅτι δικαιοδάζουν ἐκεῖ, καὶ ἐὰν ἔχωσιν ἀνάγκην σοῦ διὰ νὰ γελάσωσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου, θὰ ζυλοκοπηθῇς ἐὰν δὲν σὲ εὔρουν;

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, ἔχουν ἄλλας διασκεδάσεις αὐτὴν τὴν νύκτα! . . .

Τὸ φλογερὸν βλέμμα τοῦ προσηλωθῆ ἐπὶ τοῦ μουζίκου μετ' ἐκφράσεως ἥτις εἰσέδυσσε μέχρι τοῦ μυελοῦ αὐτοῦ.

— Ἄ! ἤξεύρεις λοιπὸν καὶ σὺ αὐτό! . . . εἶπεν ἡ γραία, τῆς ὁποίας κρύφιος στοχασμὸς συνέσφιγγε τὰς πυγμὰς καὶ συνέστελλε τὸ μέτωπον.

Ἡ τρομερὰ διήγησις ἣν ἐθέσαμεν ἐν τῷ στόματι τῆς δυστυχούς αὐτῆς δὲν εἶναι προῖον τῆς φαντασίας μας· ἡ γυνὴ αὐτὴ ἐγκατέλειψε τοὺς τρεῖς μικροὺς ἐγγόνους τῆς εἰς τοὺς λύκους ἵνα διατηρήσῃ τὴν ζωὴν τῆς. . . Εἶχε λοιπὸν μέγα συμφέρον διὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἵνα ἐξαγοράσῃ αὐ-

τὴν τόσον ἀκριβὰ! . . . Τοῦτο θέλομεν ἶδει κατόπιν ἀναμφιβόλως.

Ἀξιοπαράκλητον ἦτον ὅτι δσάκις ὤμιλει πρὸς τὸν Ἰουροδιόνη, δὲν ἐδείκνυε τὴν δεισιδαίμονα ἐντύπωσιν ἣν ἐνέπνεε πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἐφαίνετο μᾶλλον δεικνύουσα πρὸς αὐτὸν ἐνστικτον συμπάθειαν.

— Ὁμιλῶ πρὸς τὸ συμφέρον σου, προσέθεσε, ἔπειτα δὲν εἶναι καλλιώτερα εἰς τὴν ἐπαυλιν παρὰ εἰς τοῦ Σέργιου;

— Τί ἔλεγες λοιπὸν περὶ ἐκδικήσεως; ἠρώτησεν ὁ Νάνος.

— ὦ! μὰ τὴν Παναγίᾳ, τοῦτο δὲν εἶναι δική σου δουλειὰ παιδί μου . . . ἄφησέ μας εἰς τὰς λύπας μας καὶ γύρισε εἰς τὰς διασκεδάσεις σου.

— Τὰς διασκεδάσεις μου! ἐπανέλαθεν. Ἦλθα ἐδῶ δι' ἄλλα πράγματα . . . Ἦθελα νὰ προσφέρω εἰς τὸν Καώβσκη περιουσίαν καὶ θέσιν . . .

— Τὰς ὁποίας θὰ ἀρνηθῶ, καὶ ἂν ἡδύνασο νὰ μοῦ τὰς δώσης, διότι διὰ νὰ τὰς ἀποκτήσω πρέπει νὰ κάμω καμμίαν προδοσίαν πρὸς τὸν κύριόν μας.

— Τὸν κύριόν μας! . . . ἐμυκτήρισεν ἡ γραῖα.

— Κύριον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς καὶ σέβεται πολὺ, ὡς φαίνεται!

— Εἰμαι ὡς ὁ σκύλος, ἀγαπῶ ἐκεῖνον ὅστις μοῦ κάμνει καλόν. Ὁ αὐθέντης μας, ὁ κόμης, μὲ ἀπῆλλαξε τῆς ἀγγραφείας τῶν κτημάτων του ἐπὶ ἑξ μῆνας, μοῦ ἐμεγάλωσε τὸν ἀγρόν μου τὸν ὁποῖον θὰ ἔπερνα, μοῦ ἐσυγχώρησε νὰ κόψω ἑξ ἑμάξια ξύλα ἀπὸ τὰ πεῦκα του. Τέλος, χωρὶς νὰ τὸ ζητήσω, μὲ ἀρραβωνίασε μὲ τὴν Ἐλισάβετ . . . Μὴ μοῦ προτείνης νὰ τὸν προδώσω! . . .

Ὁ νάνος παρεδόθη εἰς σαρκαστικωτάτην ἐκρηκτικὴν γέλωτος· ἡ Ἄννα Ἰβανόβα ἐπέρασε μετὰ λύσης τοὺς δακτύλους τῆς ἀναμέσον τῆς μακρᾶς καὶ ἀτάκτου κόμης τῆς. Ἀλλ' ὁ Σέργιος χωρὶς νὰ σταθῇ εἰς τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς εἰρωνείας ἢ τῆς ὀργῆς, ἐξηκολούθησε,

— Τέλος, θέλω τὸ καλὸ τοῦ κυρίου μας, διότι εἶναι ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνης τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος, καὶ σὺ ὡς οἱ ἄλλοι ὀνομαζέτε τὸν ἄγγελον τῆς χώρας τῆς Ἀλεξάνδρας Βεστουγέβας.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς πού λείπει ἀπὸ τὸ χωρίον, ἀπῆντησεν ὁ Ἰουροδιόνης, καὶ δὲν ἤξεύρει περὶ τίνος ὀμιλεῖς . . . Ναι, ἡ Ἀλεξάνδρα εἶναι ἄγγελος . . . ἀλλ' ἔχει ἀδελφὸν ἕνα δαίμονα!

— Ἀδιαφορὸν ἀπεκρίθη μετ' ἀποφάσεως ὁ μουρικός, ὑπῆρχε καλὸς δι' ἐμὲ, καὶ ἔαν ἦναι ἄλ-

θὲς ὅτι ἔχω ἐπιρροήν τινα ἐπὶ τῶν φίλων μου, ἐπὶ τῆς νεολαίας τοῦ χωρίου, θέλω τὴν μεταχειρισθῆ δι' αὐτὸν καὶ πρὸς ὑπεράσπισίν του, ἔαν τύχῃ ἀνάγκη!

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ἡ γραῖα τὸν γελωτοποιὸν, πόθεν ἡ ὀργὴ καὶ τὸ μίσός σου κατὰ τοῦ κυρίου σου;

— Ἄννα, ἀπεκρίθη ὁ νάνος, οὐτινος οἱ ῥώθωνες διεστάλησαν, καὶ αἱ φλέβες τοῦ μετώπου του ἐζωγκώθησαν, παρευρέθη εἰς τὰς γεννήσεις πολλῶν τέκνων, ἡμπορεῖς νὰ μοῦ εἰπῇς ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς μου, ἐμοῦ τοῦ τρελλοῦ τῆς ἐπαύλεως.

— Μὰ τοὺς ἀγίους τοῦ παραδείσου, εἶπεν ἡ γραῖα ποιούσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἰδοὺ ἐρώτησις εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἡμπορῶ νὰ ἀπαντήσω χωρὶς νὰ κολασθῶ.

— Αἱ! Δὲν ἔχω, ὑπέλαβε, μὲ τόνον ἡχητικόν, ἀνάγκη τῆς ὁμολογίας σου, γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου . . . Σοῦ φαίνεται παράδοξον τὸ μίσός μου κατὰ τοῦ κόμητος, καὶ τὸ νομίζεις εἰλικρινές;

— Ἄ! δυστυχίᾳ εἰς αὐτόν! ἀνέκραξεν ἡ γραῖα, ἔαν ἀνεκάλυψες τὸ μυστικὸν αὐτό, θὰ τὸν μισῇς ὅσον ἐγὼ τὸν περιφρονῶ! Ἐλα λοιπὸν καὶ ἐνώπιον τῶν ἁγίων αὐτῶν εἰκόνων, ἃς ὀρκισθῶμεν νὰ τὸν κάμωμεν νὰ πληρώσῃ λίαν ἀκριβὰ τὴν αἰσχύνην μας, τὰς ἀδικίας του καὶ τὸ ἀθῶον αἷμα τὸ ὁποῖον ἠνγκάσθη νὰ χύσῃ διὰ νὰ δικτηρήσῃ τὴν ζωὴν χάριν τῆς ἐκδικήσεως.

— Ναι, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ νάνος ἐπὶ τοῦ ἄλλου τῶν ποδῶν του ὅπως φθάσῃ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐσταυρωμένου, θὰ τὸν τιμωρήσωμεν! . . . καὶ θὰ ἦσαι μὲ τοὺς ἰδικούς μας! . . . προσέθεσε στρεφόμενος πρὸς τὸν νέον χωρικόν, ὅστις παρευρίσκατο μὴ ἐννοῶν τίποτε ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς σκηνῆς.

— Ἄφες με νὰ ὀμιλήσω, εἶπεν ἡ μαῖα! μὲ μίαν λέξιν θὰ τὸν κάμω μανιωδέστερον καὶ τρομερώτερον ἀπὸ ἡμᾶς! . . .

— Αὐτὴ ἡ φροντίς μὲ ἀφορᾷ, διέκοψεν ὁ Ἰουροδιόνης· εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Σέργιον εἶπεν, ἄνοιξε τὴν θύραν, καὶ παρατήρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐπαύλεως.

Οὗτος ὑπῆκουσεν ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ φόβου ἀναποφεικτοῦ δυστυχίᾳ.

— Τί βλέπεις; εἶπεν ὁ γελωτοποιός.

Ὀλόκληρον μέρος τῆς ἐπαύλεως εἶναι καταφωτον, καὶ μία μόνη πτέρυξ μένει σκοτεινὴ, ἐκεῖνη ὅπου κατοικεῖ ἡ μαρτυρική (δεσποσύνη) Ἀλεξάνδρα.

Διὰ νὰ διπρῇ τόσον πολὺ, θὰ ἦναι πολὺ εὐθυμὸς ἡ ἑορτὴ αὐτή.

— Καὶ ἡξούρεις ποῖον εἶναι τὸ ὑποκείμενον αὐτῆς; . . .

— Πῶς θὰ τὸ ἡξούρω . . . με τρομάζεις!

Πές μου το!

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ νάνος, δὲν θὰ με πιστεύῃς, πρέπει τὰ μάτια σου αὐτὰ νὰ σοὺ τὸ δείξουν . . . ἔλα! . . .

Καὶ τὸν παρέσυρε διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ τοῦ χωρίου, διὰ τῆς ἀτραποῦ τῆς ἐγκαταρχειθείσης ἐπὶ τοῦ πάγου.

Παγετώδης ἦν ἐφύσα περὶ αὐτοὺς, ἡ χιὼν μόνη ἐρόριπτε παγετώδη λαμπρὴν ἐπὶ τῆς ἐρημιμένης ἐξοχῆς, ἐνθα ἐφαινοντο, ὡς τόσα φαντάσματα περιτετυλιγμένα τὸ σάβανον τῶν, αἱ κορυφαὶ τῶν ἐλατῶν, καὶ ἐνώπιον αὐτῶν, εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων βημάτων, ἐπὶ τινος ὑψώματος, ὅπερ ἐδέσποζε τὰς λευκανθείσας αὐτὰς πεδιάδας, ἐφαινετο ἡ ἐπαυλὶς μετὰ τὰ φαίδρα αὐτῆς, παρὰ θύρα, καὶ τὸ μέλαν πυργιδίον τῆς ἐπὶ τινος ἄκρας. Ὁ Σέργιος, ὠδηγεῖτο ὑπὸ τοῦ νάνου ὅστις ὠλισθιανὴν ἐπὶ τῆς σκληρυνθείσης χιόνος μετ' εὐκνησίας τῆς ὁποίας δὲν ἤθελε τις τὸν ὑποθέσει ἱκανόν.

— Τί τρέχει λοιπὸν ἐκεῖ κάτω; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ μουζίκος.

— Ἐφθασε συντροφία εἰς τὸν αὐθέντην· δώδεκάς νεῶν εὐγενῶν, ἀξιώματικῶν ὡς αὐτὸς, τῶν ὁποίων τὰ τάγματα πηγαίνουν φρουρὰ εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς ἐπαρχίας . . . Ἀλλὰ δὲν ἡξούρεις λοιπὸν τίποτε ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα, ἐσύ; . . .

— Ναι, ἔμαθα τὸν θάνατον τῆς Α. Μ. τοῦ τσάρου — ὁ Σέργιος, προφέρων τὸ ἱερὸν αὐτὸ ὄνομα, ἀπεκαλύφθη — καὶ ὁμιλοῦν περὶ ταραχῶν εἰς πλείστας διοικήσεις.

— Δὲν ἡξούρεις καὶ, νομίζω, ὅτι τινὰ βέρστια μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἔβηλαν πάλιν τὸ φανάρι τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὰς μεγάλας περιστάσεις, καὶ ὅτι θὰ τοποθετηθῇ φρουρὰ στρατιωτικὴ;

— Κακὸ σημεῖον! . . . ἐψηθύρυσεν ὁ Σέργιος, ὅστις ἐγνώριζε τί ἐστοίχιζεν εἰς ῥῶσσον χωρικὸν ἡ διάβασις στρατιωτικοῦ σώματος.

Ἄλλως τε ὁ νάνος δὲν ἐψευδετο· πρό τινων ἡμερῶν, βεβαίως ἕνεκα τῶν πολιτικῶν ταραχῶν περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν ἀρχῇ τῆς διηγήσεώς μας, ἔθεσαν εἰς τὰ περὶχωρὰ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πρωτεύουσας τῆς ἐπαρχίας, ἕνα τῶν χυδαίων ἐκείνων σταθμῶν οἵτινες χρησιμεύουσιν ἐν ῥωσίᾳ πρὸς

μεταβίβασιν τῶν σημείων ἀπὸ ἐνὸς χωρίου ἢ σημείου κατασκοπείας εἰς ἕτερον.

Ὁ σταθμὸς δὲ οὗτος ἦτον σκοπιὰ ὑψωθείσα 15—20 μέτρα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ πλατέων καὶ ισχυρῶν δοκῶν. Δεσμίς ἀχύρου κεκρίσμενη ὑπὸ πίστεως εἶναι προοδεδεμένη εἰς τὸ ἄκρον· ὅταν τὸ κρίνουν ἀναγκαῖον, μεταδίδουν τὸ πῦρ οἱ ἄλλοι σταθμοὶ μιμούνται τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀμὰ ἰδῶσι τὴν φλόγα, καὶ οὕτως ἡ εἰδοποίησις γίνεται, ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

— Τίποτε καλὸν δὲν παρασκευάζεται! . . . ἐπανελάβεν ὁ μουζίκος μετὰ στιγμὴν σιωπῆς.

— Τί σε μέλλει διὰ τοὺς ἄλλους ἐάν τοῦτο σε συμφέρῃ! Καὶ δι' αὐτὸ θὰ προχωρήσῃς πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς.

— Ἡ Ἄννα καὶ ἐσύ, ὁμιλεῖτε με αἰνίγματα, ἀπήντησε σκεπτικὸς ὁ Σέργιος, καὶ μοῦ βάλετε τὸν θάνατον εἰς τὴν καρδίαν.

Τελειόνων τὴν φράσιν αὐτὴν παρετήρησεν ὅτι ὁ περίβολος τῆς ἐπαύλειος ἦτον ἐνώπιον τῶν.

Ἦτον φράκτης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ χιὼν εἶχε κάμει προτείγισμα· ὁ χάνδαξ ὅστις ἐξετείνετο ἐνώπιον αὐτοῦ ἦτον πλήρης χιόνος καὶ προσέφερεν ὡς καὶ τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ἐξοχῆς, ἐπιφάνειαν ἐκ χρυστάλλου ἐφ' ἧς ἡ δύνατό τις ἀσφαλῶς νὰ βαδίσῃ.

Ὁ Σέργιος τότε μόνον ἐνόησε τὸ παράτολμον τῆς πράξεώς του. Ὁ ὀδηγὸς του διατείνεται νὰ τὸν εἰσαγάγῃ, μυστηριωδῶς, τὴν νύκτα εἰς τὴν αὐθεντικὴν οἰκίαν. Ἐάν συνελαμβάνετο, τὸ ἐλάχιστον ὅπερ ἤθελε πάθει, ἦτον ἐκατοστὺς κτυπημάτων κνούτου, ἐάν ὁ κόμης ἦτον εὐδιάθετος, ἐν περιπτώσει δὲ κακῆς αὐτοῦ διαθέσεως ἡ ἀποστολή του εἰς τὸν στρατὸν, ἢ, τὸ χεῖριστον, εἰς τὴν Σιβηρίαν.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐπανελθῇ ὀπίσω ἄλλως τε τὰ συμβεβηκότα τῆς νυκτός, ἡ τριπλῇ ἀνθρωπίνῃ θυσίᾳ ἡ γενομένη ὑπὸ τῆς μελλούσης πενθερᾶς του, τῷ ἐδίδον τὸν πυρετὸν, συνέφερον τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἦτον μεθυσμένος, τρελλός. Προβλέπων τρομερὰν τινὰ μηχανορραφίαν, ἐπεθύμει νὰ γινώσκῃ τὰ πάντα.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰουροδιόσης δὲν ἐβάδιζεν εἰς τὴν τύχην. Ἐγίνωσκε, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, τὰς ἐπιβαλλομένας ποινὰς εἰς τοὺς παραβιάζοντας τὴν αὐθεντικὴν οἰκίαν· δὲν ἐπεθύμει μῆτε νὰ τὰς ὑποστῇ, μῆτε νὰ τὰς συμμερισθῇ ὡς συνένοχος. Αἱ δίοδοι τῷ ἦσαν μάλλον γνωσταὶ ἢ εἰς τὸν ἐπι-

στάτην αὐτόν, καὶ μᾶλλον τοῦ κόμητος, ὅστις ἤρξατο ἐκεῖ μέρος μόνον τοῦ ἔτους.

Ἐσύστησεν εἰς τὸν συνοδὸν τοῦ νὰ μὴ προφέρῃ πλέον οὐδὲ λέξιν, καὶ τὸν εἰσήγαγε διὰ μακρᾶς ὑπογείου στοᾶς, τῆς ὁποίας ἡ εἴσοδος, κεκρυμμένη εἰς τὸ βάθος τοῦ τοίχου, ἐκοινώνει μετὰ τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς σκοτεινῆς πτέρυγος τῆς ἐπαύλεως.

— Τώρα, εἶπε, κλείων τὴν θύραν, ὅ,τι καὶ ἂν ἰδῇς ἢ ἀκούσῃς, σκέψου καλῶς, μία λέξις, μία φωνή, ἐχάθῃς!

Τὸν ὠδήγησε τότε μετὰ θαυμασίας ἐπιδειξιότητος ἀνὰ μέσον δαιδάλου περιστροφῶν σκοτεινοτάτων, τὸν ἔκαμνε ν' ἀνέλθῃ πολλὰς κλίμακας, καὶ ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ ὕψος τῆς τελευταίας, τὸν ὠθησεν εἰς εἶδος καταπακτῆς μεταξὺ τῆς ὀροφῆς καὶ τοῦ δευτέρου πατώματος.

— Πλάγιασε προύμυττα, τῷ εἶπε.

Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, καὶ σύρων ἑλαφρῶς ἄρατον καταβράκτην, ἀπεκάλυψε μικρὰν ὀπὴν, δι' ἧς ἡδυνάτο τις νὰ ἰδῇ ἀκριβῶς τὰ γινόμενα ἐν τῇ ὑποκάτω αἰθούσῃ. Ἡ ὀπὴ αὐτὴ μινυνομένη μετὰ τὰ κοσμήματα τῆς αἰθούσης ἦτον ἀπαρατήρητος κάτωθεν.

Ἡ λάμψις τῶν κηρίων ἐμπόδιζε κατ' ἀρχὰς τὸν Σέργιον νὰ διακρίνῃ τίποτε· ἀλλ' ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐσυνήθισε ταχέως, καὶ διέκρινε τὸν κόμητα καὶ τοὺς φίλους τοῦ παραδεδομένους εἰς ὄργια, ἅτινα ἔφθανον εἰς τὸν προξυσμὸν τῶν.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἐγέλων, ἤθον, ἔψαλλον, ἔθραυον τὰ κρυστάλλινα σκεύη, ἐξήντλουν κἀνιστρα καμπανίτου οἴνου, ἀκολούθως ἐψιθύριζον, συνωμίλουν, ἐκοινώνουν τοὺς στοχασμούς των ἐν τῇ μέθῃ ἐκείνῃ, ἐν ᾗ δὲν διατηροῦνται οὐδὲ τὰ πλέον σπουδαία μυστικά, ἔπειτα ἔψαλλον καὶ ἔπινον ἐκ νέου.

Ὁ Σέργιος ἐφρικία διότι ἔβλεπε μετὰ θανασίμου ἀνησυχίας προσεγγίζουσιν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ μοργιάροι συνειθίζουσιν, εἰς παρομοίας συναναστrophάς, νὰ προσκαλῶσι καὶ ἄλλας ἡδονάς, θυτιάζοντες, δεσπόται ἀπόλυτοι, τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀθωότητα εἰς τὰς ἐνόχους αὐτῶν ἐπιθυμίας.

Εἶναι ἀρχὴ εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους ὅτι οἱ ὑποτελεῖς ἀνέχουσι ψυχὴν τε καὶ σῶματι εἰς τὸν κύριόν των εἰς περιστάσεις ὁμοίας μετὰ τὴν, ἀρπαγὴ τῶν θελκτικωτέρων νεανιδῶν θεωρεῖται ὡς τὸ μᾶλλον φυσικὸν πρᾶγμα. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ πλέον σήμερον ὅτι αὕτῃ εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῶν τρομερῶν ἀντεκδικήσεων, αἷς διαπράττουσιν οἱ χωρικοὶ κατὰ

τῶν κυρίων των.

Οἱ δυστυχεῖς μουζικοὶ, ἀπονεναρκωμένοι ὑπὸ τῶν σκληροτήτων τῆς δουλείας, διεγείρονται μόνον ὅταν τὰ δεινοπαθήματα φθάσωσιν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν· ἀλλὰ τότε ὅμοιοι μετὰ ἀτίθασσα θηρία, ὧν ἡρέθισαν τὴν λύσσαν, διαπράττουσι βιαιοπραγίας φορικαλῆς καὶ δὲν γνωρίζουσι πλέον μῆτε λόγον μῆτε εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ κόμης ἔκαμνε ἐν σημείον εἰς ὑπηρετήν ἱστάμενον ὀπισθεν τῆς ἔδρας τοῦ· θύρα τις ἠνέωχθη εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, καὶ ὁ ἐπιστάτης ἐπροχώρησεν. Ἀλλ' ἐφαίνετο περίλυπος καὶ ἀμνηστων.

— Αἶ! τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Μπογιάρος.

— Αὐθέντα ἐπέβλησεν ὁ ἐπιστάτης.

— Ἐξηγήθητι εὐθύς!

— Ἡ Ἐλισάβετ' Ἰδανώδα ἀντεστάθη, καὶ συμπάρεσσε καὶ τὰς φίλας της . . .

— Δὲν καταλαμβάνω, ὑπέλαθεν ὁ κόμης, τοῦ ὁποίου τὸν ἐγκέφαλον εἶχε ταράξει ὁ καμπανίτης.

— Εἶναι καθωρότατον, προσεῖπέ τις τῶν συνδαιτυμόνων· γυνὴ τις ὑποτελὴς σου διήγειρε καὶ τὰς ἄλλας εἰς παρακοήν.

— Ἀδύνατον!.. ἀπήντησεν ὁ κόμης· ἔλα ὁμίλει, τὸ ἀπαίτω.

— Κλαίει, ὀδύρεται, καὶ ἀπειλεῖ νὰ φονεῖθῃ . . . Θορυβώδης γέλως ἐδέχθη τοὺς λόγους τούτους. Ὁ ἐπιστάτης προσέθεσε.

— Διατείνεται ὅτι μεταμελεῖται διὰ τὸ παρελθόν, καὶ ἀφοῦ ὁ αὐθέντης τὴν ἐμνήστευσεν εἰς τίμιον νέον, θὰ ᾗναι τοῦ λοιποῦ ἀξία τοῦ συζύγου της . .

Ὁ κόμης ἔθραυσεν εἰς μύρια τεμάχια πολυτίμον ποτήριον ἐκ κρυστάλλου τῆς Βοημίας, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ ἐγειρόμενος μετὰ μανίας,

— Ἀκολουθήσατέ με! εἶπεν εἰς τοὺς φίλους του, οἵτινες ὤρμησαν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης.

Ὁ Ἰουροδιόνης ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὸν φεγγίτην, φοβούμενος τὴν ἔκρηξιν τῆς λύπης καὶ τὰς φωνὰς τοῦ συντρόφου του. Ἀλλ' οὗτος δὲν ἐδείκνυε τοιοῦτο τρόπον τὴν ὀργὴν του. Ἐντὺς, ἢ λ' ἡλωμένος, ἐκπληκτος ἐψιθύριζεν.

— Ἡ Ἐλισάβετ' Ἰδανώδα ἦτον ἡ ἐρωμένη τοῦ Μιχαὴλ Μουστοβιζέ! . . .

Ὁ Νάνος ἐσιώπα . .

Μετὰ δέκα λεπτῶν σιγὴν ἐπίσημον, ὁ μουζικός ἐπανέλαθε μετὰ φωνὴν ἣτις δὲν ἐδείκνυεν οὐδεμίαν συναισθησιν.

— Ὅταν θέλουν νὰ καταστρέψουν ἐπικίνδυνον

ζῶον τὸ καίουν μέσα εἰς τὴν φωλεάν του . . .
Θά βάλω φωτιά εἰς τὴν ἐγκαυλιν ἐνῷ ὅλοι εἶναι
ἐκεῖ μέσα . . .

Ὁ Νάνος ἐκίνησεν ἐπὶ τῶν ὤμων του εἰρωνι-
κῶς τὴν χονδρὴν κεφαλὴν του . .

— Δὲν ἤξεύρεις νὰ ἐκδικηθῇς ! εἶπε μετὰ πε-
ριφρονήσεως.

Γ.

Ἡ Στάσις.

— Δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃς ! ἀνέκραξεν ὁ Σέργιος
Καώδσκη· θὰ καταστρέψω τὴν κατηραμένην αὐ-
τὴν οἰκίαν με τοὺς δαίμονας· τοὺς ὁποίους περι-
κλείει !

— Ὅπως θέλῃς, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ σύντρο-
φός του· ῥίψου εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου, ἐὰν ἀπο-
καλῇς τοῦτο ἐκδίκησιν.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς τί ὑποφέρω· δὲν αἰσθάνε-
σαι λοιπὸν τὴν τρομερὴν στοχασμὸν ὅστις με κα-
τατρώγει· δὲν ἤκουσες λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς ἀν-
θρώπους ! . . λέγεις ὅτι δὲν ἤξεύρω νὰ ἐκδικώ-
μαι ! Μὰ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, τί ἔμπορῶ
νὰ κάμω περισσότερον !

— Ὑποφέρεις πρὸ μιᾶς ὥρας, καὶ νομίζεις ὅτι
γινώσκεις τὸ μέσον τῆς τιμωρίας τοῦ ἐχθροῦ σου ;
Σέργιε Καώδσκη, πίστευσέ με, ἡ ἐκδίκησις δὲν
αὐτοσχεδιάζεται· ὑποφέρω πρὸ εἴκοσι πέντε ἑ-
τῶν, καὶ ὑπέσκαψα τὴν ἰδικήν μου ! . . . Ἐχε
ὑπομονήν· μιμητοῦ τὴν Ἄνναν· Ἰθανώβαν· ἐγνώ-
ριζε πρὶν σοῦ τὴν αἰσχύνην τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ
θέλουσα νὰ ζήσῃ ὅπως ἀπολαύσῃ τῆς δυστυχίας
τοῦ ἐχθροῦ τῆς, ἐθυσίασε καὶ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς
ἐγγόνους τῆς ! . . . Ἡ Ἄννα ἔχει καρδίαν ἀνδρὸς,
τῆς τὸ εἶπα, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω· καὶ σὺ στο-
χάζεσαι ὅτι με μίαν πυρκαϊάν ἐξεδικήθης ; . .

— Τί θέλεις λοιπὸν ; . .

— Δὲν θὰ μ' ἐννοήσῃς τώρα· Ἀλλ' ἐὰν ὑπόσχε-
σαι νὰ με ὑπακούσῃς τυφλῶς, νὰ μὴ κάμῃς καμ-
μίαν ἀδιακρισίαν ἢ ἀπερισκεψίαν, ἢ ἀνυπομονη-
σίαν, μαρτύρομαι τὴν Παναγίαν, θὰ εἰσαι εὐχα-
ριστημένος !

Ὁ Σέργιος μόλις ἤκουεν, ἐπανεμελάθανε μετὰ
πικρίας.

— Ἡ Ἐλισάβετ ἦτον ἡ παλλακίς τοῦ κόμη-
τος ! . .

— Τὸ παρελθὸν εἶναι ἀνεπανόρθωτον, ἀλλὰ
τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς καρ-
δίας ! . . . Τί ἐλπίζεις ; τί σὲ κάμνει νὰ διστά-
ζῃς ;

— Τίποτε ! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας· τίποτε ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους, τίποτε ἀπὸ τὸν Θεόν· Ἰουροδι-
βόη, σὲ λέγουν μάγον· ἀνέκω εἰς σέ, Σατανᾶ !

Ἡ χαρὰ ἐτάραξεν ὅλκας τὰς ἴνας τοῦ ἐκτρώμα-
τος, ὡς ἐὰν πραγματικῶς ὁ σύντροφός του ὑπέ-
γραψε καταχθόνιον συμβόλαιον.

— Ἀκολουθεῖ με λοιπὸν ! εἶπε, σύρων τὸν
μουζίκον πρὸς τὴν στενὴν κλίμακα ἥτις τοὺς ἐφε-
ρεν εἰς τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ μέρος.

Τὸν ἐπῆρε μετὰ τὴν αὐτὴν προφύλαξιν καὶ ἐπι-
δεξιότητά μεθ' ἧς καὶ ὅτε ἤρχοντο. Ἀλλ' ὁ Σέρ-
γιος ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ὅτι κατελθόντες τὴν
κλίμακα, ἠκολούθουν διάφορον ὁδόν.

Γραμμὴ φωτὸς διαφεύγουσα ἐξ ἡμικλείστου
θύρας ἐπέσυρε τὸ βλέμμα του. Ἐβάδιζον διὰ μέ-
σου στοᾶς πρὸς τὸ μέρος αὐτό.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐφθασαν ἐκεῖ, ἂν καὶ τὰ
βήματά των δὲν διήγειραν οὐδὲνα κρότον, οὐδε-
μίαν ἤχῃ, ἡ θύρα ἠνεώχθη ἡσύχως, πλὴν πυκνὸν
παραπέτασμα καταπίπτον ὅπισθεν αὐτῆς, ἀφι-
νεν αὐτοὺς ἐν τῷ σκότει. Ὁ Σέργιος ὁμοῦ ἤκουσε
γυναικεῖαν φωνὴν ἥτις ἠρώτα χαμηλοφώνως.

— Εὐὲ εἰσαι ;

— Ἐγώ.

— Μόνος ;

— Ὄχι, μετὰ συμμάχου.

— Εἰσέλθετε γρήγορα !

Ὁ Νάνος ὤθησε τὸν Σέργιον νὰ εἰσέλθῃ, τὸ
παραπέτασμα ἠγέρθη, καὶ εὐρέθη ἐντὸς αἰθούσης
κομφῆς καὶ θερμῆς, ἀσθενῶς φωτιζομένης ὑπὸ
λύχνου, τοῦ ὁποίου τὴν θρυαλλίδα εἶχον κατα-
βιδάσει εἰς τὸν ἐσχατον βαθμὸν.

Ἐνῷ ὁ Ἰουροδιβόης, ἀναβὰς ἐπὶ τινος ἐδρᾶς,
ἔσυρε τὸν σὺρτην, ὁ νεανίας ἔμενεν ἀκίνητος εἰς
τὴν αὐτὴν θέσιν, μὴ τολμῶν μήτε νὰ προχωρήσῃ
μήτε νὰ ἐπισθοχωρήσῃ καταταταραγμένος ὑπὸ
τοσούτων γεγονότων, ἐκθαμβος δι' ὅ,τι ἐβλεπεν.

Ὑπὸ τὴν ἀτμώδη λάμψιν τῆς λυχνίας, νέα
γυνή, μικρὰ καὶ λεπτοφυής, ἐκάθητο ἐπὶ διβα-
νίου κειμένου πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ προσήλω-
νεν ἐπὶ τοῦ μουζίκου τὸν μέλαινα αὐτῆς ὀφθαλμὸν
καθαρὸν καὶ διαπερατικόν. Οὐδὲν τοσούτον ἐ-
ξάίσιον προσέβαλε ποτὲ τὸ βλέμμα του. Ἡ γυνή
αὕτη, ἣν ἐθεώρει κατένκντι ἄνευ καλύμματος διὰ
πρώτην φοράν, ἦτον ἡ ἀδελφὴ τοῦ μοργιάρου,
ἐκείνη ἣν ἀπεκάλουν τὸν ἄγγελον τοῦ χωρίου.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια).

N. Γ. ΟΙ.